

Datum van
inontvangstneming

:

18/07/2013

Zaak C-327/13

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

17 juni 2013

Verwijzende rechter:

Hof van Beroep te Brussel (België)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

7 juni 2013

Appelante:

Burgo Group SpA

Geïntimeerden:

Illochroma NV, in liquidatie

Meester Jérôme Theetten, in zijn hoedanigheid van curator van de vennootschap Illochroma NV

(omissis)

IN DE ZAAK:

BURGO GROUP, vennootschap naar Italiaans recht, gevestigd te (omissis) Altavilla Vicentina-Vicenza (Italië), (omissis) appelante,

(omissis)

TEGEN:

1.- ILLOCHROMA, naamloze vennootschap in liquidatie, gevestigd te (omissis) Brussel [België], (omissis)

2.- THEETTEN Jérôme, wonende te (omissis) Marcq en Baroeul [Frankrijk], (omissis) in zijn hoedanigheid van curator van de vennootschap Illochroma,

geïntimeerden,

(omissis)

(omissis) **[Or. 2]**

I.- BESTREDEN BESLISSING

Het beroep is gericht tegen het door de Rechtbank van Koophandel te Brussel op tegenspraak uitgesproken vonnis van 11 mei 2009.

(omissis)

II- PROCESVERLOOP VOOR HET HOF VAN BEROEP

Het beroep is ingesteld bij het door Burgo Group op 20 juli 2009 ter griffie van het Hof van Beroep neergelegde verzoekschrift.

(omissis)

III- FEITEN EN VOORGESCHIEDENIS VAN DE PROCEDURE

- 1 Op 21 april 2008 verleent het tribunal de commerce de Roubaix-Tourcoing (rechtbank van koophandel te Roubaix-Tourcoing) [Frankrijk] surseance van betaling aan alle ondernemingen van de Illochroma groep, waaronder de vennootschap naar Belgisch recht, huidige geïntimeerde, en wijst het Mr. Theetten aan als bewindvoerder. Diezelfde rechtbank verklaart op 25 november 2008 de vennootschap naar Belgisch recht Illochroma (hierna: „Illochroma”) in staat van faillissement en wijst Mr. Theetten deze keer aan als curator.

De vennootschap naar Italiaans recht Burgo Group (hierna: „Burgo Group”) is schuldeiseres van Illochroma door de levering van onbetaald gebleven goederen.

Op 4 november 2008 dient de raadsman van Burgo Group een vordering ten bedrage van 359 778,48 EUR in bij Mr. Theetten. **[Or. 3]**

Bij brief van 5 november 2008 brengt deze laatste haar op de hoogte dat hij geen rekening kan houden met deze vordering aangezien zij laattijdig is ingediend.

In het kader van een secundaire insolventieprocedure stelt Burgo Group bij exploit van 15 januari 2009 een vordering tot faillietverklaring van Illochroma in bij de Rechtbank van Koophandel te Brussel [België].

De bestreden beslissing verwerpt het verzoek van Burgo Group.

- 2 Burgo Group stelt hoger beroep in tegen deze beslissing. Zij dient opnieuw haar oorspronkelijke vordering in bij het Hof van Beroep.

IV.- UITEENZETTING

1.- Middelen van Burgo Group

- 3 Aangezien de voorwaarden voor het faillissement van Illochroma (ophouden te betalen en opzegging van het krediet) niet worden betwist en de rechter aan wie een aanvraag van een secundaire insolventieprocedure is voorgelegd overigens niet de insolventie van de schuldenaar tegen wie in een andere lidstaat een hoofdprocedure is aangevraagd mag behandelen (arrest Hof van Justitie van 22 november 2012, C-116/11, Bank Handlowy w Warszawie), betoogt Burgo Group dat zij het recht heeft tot het aanvragen van een secundaire insolventieprocedure in België ten laste van haar schuldenaar, een vennootschap naar Belgisch recht die haar maatschappelijke zetel in België heeft, zonder dat de rechter aan wie haar aanvraag is voorgelegd beschikt over enige beoordelingsvrijheid wat betreft de mogelijkheid tot het openen van een dergelijke secundaire insolventieprocedure.

Zij baseert zich op verordening (EG) nr. 1346/2000 van de Raad betreffende insolventieprocedures (hierna: „verordening”), die de volgende bepalingen bevat:

Artikel 3 Internationale bevoegdheid

1. De rechters van de lidstaat waar het centrum van de voornaamste belangen van de schuldenaar gelegen is, zijn bevoegd de insolventieprocedure te openen. Bij vennootschappen en rechtspersonen wordt, zolang het tegendeel niet is bewezen, het centrum van de voornaamste belangen vermoed de plaats van de statutaire zetel te zijn.

2. Wanneer het centrum van de voornaamste belangen van de schuldenaar op het grondgebied van een lidstaat gelegen is, zijn de rechters van een andere lidstaat slechts tot opening van een insolventieprocedure [**Or. 4**] ten aanzien van deze schuldenaar bevoegd indien hij op het grondgebied van laatstgenoemde lidstaat een vestiging bezit. De gevolgen van deze procedure gelden alleen ten aanzien van de goederen van de schuldenaar die zich op het grondgebied van die lidstaat bevinden.

3. Wanneer krachtens lid 1 een insolventieprocedure wordt geopend, is iedere insolventieprocedure die vervolgens krachtens lid 2 wordt geopend een secundaire procedure. Deze procedure moet een liquidatieprocedure zijn.

[...]

Artikel 16 Beginsel

2. De erkenning van een procedure als bedoeld in artikel 3, lid 1, belet niet dat door een rechter van een andere lidstaat een procedure als bedoeld in artikel 3, lid 2, wordt geopend. Deze andere procedure is een secundaire insolventieprocedure in de zin van hoofdstuk III.

Artikel 27 Opening

Indien een procedure als bedoeld in artikel 3, lid 1, wordt geopend door een rechter van een lidstaat en in een andere lidstaat wordt erkend (hoofdprocedure) kan in die andere lidstaat, indien een rechter van die lidstaat krachtens artikel 3, lid 2, bevoegd zou zijn, een secundaire insolventieprocedure worden geopend, zonder dat de insolventie van de schuldenaar in die andere lidstaat behandeld hoeft te worden. Deze procedure moet een van de in bijlage B genoemde procedures zijn. De gevolgen van die procedure gelden alleen ten aanzien van de goederen van de schuldenaar die zich op het grondgebied van die andere lidstaat bevinden.

Artikel 28 Toepasselijk recht

Tenzij deze verordening iets anders bepaalt, wordt de secundaire procedure beheerst door het recht van de lidstaat op het grondgebied waarvan de secundaire procedure is geopend.

Artikel 29 Recht om de procedure aan te vragen

Een secundaire procedure kan worden aangevraagd door:

- a) de curator van de hoofdprocedure;
- b) elke andere persoon of autoriteit die krachtens het recht van de lidstaat op het grondgebied waarvan de secundaire procedure wordt aangevraagd, bevoegd is om een insolventieprocedure aan te vragen.

2.- Verweer van Illochroma

- 4 Illochroma voert voor haar verweer de volgende middelen en argumenten aan:
[Or. 5]

(omissis);

- c) de verordening waarop Burgo Group zich baseert legt bij de Belgische rechter alleen de bevoegdheid (en niet de verplichting) tot het openen van een secundaire insolventieprocedure, op voorwaarde dat de geschiktheid hiervan wordt bewezen; gezien de hoofdprocedure is deze procedure in casu onnodig en kan zij tot tegenstrijdige beslissingen leiden;

- d) het voorstel tot wijziging van de verordening dat bij het Europees Parlement in behandeling is bewijst de gegrondheid van het betoog van Illochroma;
- e) hoe dan ook heeft Illochroma geen vestiging in België;
- f) het recht tot het aanvragen van een secundaire procedure is bovendien enkel voorbehouden aan schuldeisers waarvan de maatschappelijke zetel zich bevindt in een lidstaat op het grondgebied waarvan de betrokken vestiging is gelegen; aangezien Burgo Group haar maatschappelijke zetel in Italië heeft, kan zij geen secundaire procedure openen in België.

3.- Standpunt van het Hof van Beroep

A.- TEN AANZIEN VAN HET PROCESBELANG

5 (omissis)

(omissis) **[Or. 6]** (omissis)

(omissis)

B.- TEN AANZIEN VAN DE PROCESBEVOEGDHEID

6 (omissis)

7 (omissis)

(omissis)

(omissis) **[Or. 7]**

C.-TEN AANZIEN VAN DE UITLEGGING VAN DE VERORDENING

8 De verweermiddelen en argumenten vermeld in sub c, d, e en f vergen een uitlegging van de verordening en een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie, dat als enige bevoegd is tot die uitlegging.

Overeenkomstig de aanbevelingen van het Hof aan de nationale rechterlijke instanties over het aanhangig maken van prejudiciële procedures (PB 2012, C 338, blz. 1) vermeldt het Hof van Beroep hierna de redenen die het ertoe hebben gebracht om zich over de uitlegging of de geldigheid van bepalingen van het recht van de Unie vragen te stellen, en zet het beknopt uiteen hoe de prejudiciële vragen zijns inziens op het eerste gezicht zouden moeten worden beantwoord.

9 De verordening definieert het begrip vestiging als elke plaats van handeling waar de schuldenaar met behulp van mensen en goederen een economische activiteit uitoefent die niet van tijdelijke aard is. Dat is in casu het geval, aangezien

Illochroma een vennootschap naar Belgisch recht is die twee exploitatiezetels in België heeft, zij eigenaar is van een gebouw, goederen koopt en verkoopt en personeel tewerkstelt. Illochroma betoogt echter dat aangezien zij haar maatschappelijke zetel in België heeft, zij niet kan worden beschouwd als een vestiging; de verordening kent het begrip groep niet en wanneer een gerecht van een lidstaat het faillissement van een vennootschap van een andere lidstaat uitspreekt omdat die vennootschap haar centrum van de voornaamste belangen in de lidstaat van dat gerecht heeft, kan geen secundaire insolventieprocedure worden aangevraagd omdat deze slechts is voorbehouden aan vestigingen die geen rechtspersoonlijkheid hebben, wat niet uit de verordening blijkt.

- 10 De verordening bepaalt dat de secundaire procedure kan worden aangevraagd door eenieder die krachtens het recht van de lidstaat op het grondgebied waarvan de secundaire procedure wordt aangevraagd, bevoegd is om een insolventieprocedure aan te vragen; krachtens de Belgische wet kan elke schuldeiser, ook indien hij is gevestigd buiten België, een verzoek tot faillietverklaring van zijn schuldenaar indienen bij een Belgische gerecht; de verordening bepaalt niet dat dit recht is voorbehouden aan schuldeisers die zijn gevestigd in de lidstaat van het gerecht waar het verzoek voor de secundaire procedure is ingediend (dat wil zeggen, in casu België); dit is nochtans wat Illochrama betoogt op grond dat de secundaire procedure strekt ter bescherming van plaatselijke belangen (punt 19 van de considerans). Is een dergelijke uitlegging verenigbaar met het Unierecht?
- 11 De verordening specificieert niet of de bevoegdheid van de in artikel 29 bedoelde personen tot het aanvragen van een secundaire procedure in de lidstaat waarin de vestiging is gelegen [Or. 8], een recht is dat door de aangezochte rechter moet worden erkend, of dat deze laatste vrij kan beoordelen of het verzoek moet worden toegewezen, in het bijzonder met het oog op de bescherming van de plaatselijke belangen; de verordening geeft niet aan welke criteria in acht moeten worden genomen wanneer de belanghebbende derde dit recht niet heeft; het Hof van Justitie heeft in zijn arrest van 22 november 2012, *Bank Handlowy w Warszawie*, geoordeeld dat „[a]rtikel 27 van verordening nr. 1346/2000, zoals gewijzigd bij verordening nr. 788/2008, [...] aldus [moet] worden uitgelegd dat op grond van dat artikel een secundaire insolventieprocedure kan worden geopend in de lidstaat waar de schuldenaar een vestiging heeft, wanneer met de hoofdprocedure een saneringsdoel wordt nagestreefd. De tot opening van een secundaire procedure bevoegde rechter moet rekening houden met de doelstellingen van de hoofdprocedure en de opzet van de verordening, met inachtneming van het beginsel van loyale samenwerking.”. Geldt deze laatste verplichting ook wanneer met de hoofdprocedure geen saneringsdoel wordt nagestreefd, wat in casu het geval is aangezien zij strekt tot liquidatie van alle ondernemingen van de groep? Zo ja, op welke bevindingen moet de bevoegde rechter zich dan baseren om de aanvraag van een secundaire procedure te weigeren?

V.- DICTUM

Om die redenen,

(omissis) verzoekt het Hof van Beroep het Hof van Justitie van de Europese Unie om een prejudiciële beslissing over de volgende vraag:

Moet verordening (EG) nr. 1346/2000 van de Raad van 29 mei 2000 betreffende insolventieprocedures, inzonderheid de artikelen 3, 16, 27, 28 en 29 ervan, aldus worden uitgelegd dat:

- a) „vestiging” als bedoeld in artikel 3, lid 2, moet worden begrepen als een filiaal van de schuldenaar tegen wie een hoofdprocedure is ingeleid en zich ertegen verzet dat in het kader van de gelijktijdige liquidatie van verscheidene ondernemingen die deel uitmaken van dezelfde groep, deze in de lidstaat waarin zij hun maatschappelijke zetel hebben aan een secundaire procedure kunnen worden onderworpen op grond dat zij rechtspersoonlijkheid hebben? **[Or. 9]**
- b) de persoon of autoriteit die bevoegd is om een secundaire procedure aan te vragen zijn woonplaats of zijn maatschappelijke zetel moet hebben binnen het rechtsgebied van het gerecht van de lidstaat waarbij deze procedure wordt aangevraagd, of dit recht is voorbehouden aan alle onderdanen van de Unie mits zij aantonen dat zij rechtens een band hebben met de betrokken vestiging?
- c) aangezien de hoofdinsolventieprocedure een liquidatieprocedure is, de inleiding van een secundaire insolventieprocedure voor een vestiging slechts kan worden gelast wanneer zij voldoet aan opportuniteitscriteria die ter beoordeling staan van het gerecht van de lidstaat waarbij de secundaire procedure is aangevraagd?

(omissis)